

Arrest

nr. 245 888 van 10 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat I. SIMONE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 11 mei 2019 heeft er zich vluchteling verklaard op 21 mei 2019.

1.2. Op 10 maart 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 maart 2020 aan getekend naar de verzoekende partij gestuurd.

1.3. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 27 juni 1973 in Caicedonia, departement Valle del Cauca, Colombia. Daar woonde u van uw geboorte totdat u achttien was bij uw familie, die er een goed draaiende koffieplantage had. U ging daar naar school en maakte uw middelbaar af. Vervolgens vatte u universitaire studies aan, maar deze beëindigde u na twee semesters. Met uw eerste partner, Yuly Andrea Toledo heeft u een dochter, Maria Camila Arroyave Marin, die werd geboren in 1997. Zij verblijven op dit ogenblik in Florida, Verenigde Staten. Met uw huidige partner, Lina Maria Flores, heeft u een dochter, Mariana Arroyave Flores, die werd geboren in 2007. Uw huidige partner en uw jongste dochter wonen op dit moment in de stad Armenia, departement Quindio, Colombia, waar uw partner werkt bij een verzekeringskantoor en uw dochter naar school gaat. Voor u naar België vertrok, baatte u in Armenia een kleine handelszaak uit waar u onder andere verscheidene huishoudartikelen en papierwaren verkocht. U verklaart geen lid te zijn van een politieke partij of beweging, maar wel een ideologische sympathie te hebben voor de conservatieven.

Op 15 december 1987 werd uw vader gedood, nadat hij eerst gedurende een jaar werd bedreigd en afgeperst. Hij besloot om niet langer te betalen en te gehoorzamen, waarna men hem meerdere keren met een vuurpistool neerschoot. Uw vader overleefde dit niet. U was op dat moment veertien jaar oud en wist niet wie de daders waren. Achteraf maakte u zelf de conclusie dat het ofwel guerrilla's ofwel paramilitairen moeten geweest zijn. Na de dood van uw vader bleef u met uw grootmoeder, moeder en twee jongere broers op de koffieplantage wonen. Uw moeder had het zeer moeilijk met de moord op uw vader en werd ziek. Zij overleed in 1991. Vervolgens besloten u, uw grootmoeder en uw twee broers om naar Cali te verhuizen en jullie eigendommen in Caicedonia te verkopen nadat jullie in het dorp geruchten hoorden dat het voor jullie in het dorp gevaarlijk was. U bleef uw grootmoeder helpen, en wanneer zij geregeld terugging naar Caicedonia, vergezelde u haar. Na verloop van tijd besloot u dat het te gevaarlijk werd om nog met uw grootmoeder mee te gaan naar Caicedonia.

In 1999 besloot u in de Verenigde Staten uw geluk te gaan beproeven. U reisde met een toeristenvisum en kwam legaal het land binnen. U vestigde zich in Long Island, New York, waar u zonder werkvergunning begon te werken. U verbleef daar met uw eerste partner en oudste dochter. Uw relatie met uw toenmalige partner liep echter op de klippen, waarna zij en uw dochter verhuisden naar Miami, Florida. In 2003 keerde u terug naar Colombia omdat u zich naar eigen zeggen verveelde in de Verenigde Staten. U woonde vervolgens afwisselend in Armenia en Cali.

Rond de periode 2009-2010 vertrok u met uw nieuwe en huidige partner en jullie dochter naar Venezuela. U keerde echter na een zestal maanden terug naar Colombia omdat het ginds moeilijk was om op financieel en professioneel vlak een goed leven op te bouwen. Bovendien werd u in Venezuela het slachtoffer van diefstal. Een politieagent nam u aan de busterminal mee naar het toilet, waarna hij al uw geld afnam.

In oktober 2011, u woonde op dat ogenblik in Armenia, werd in Caicedonia uw jongste broer Julio Cesar Arroyave Giraldo voor de ogen van zijn vrouw gedood door een groep delinquenten. Voordien werd hij afgeperst en bedreigd, maar uw broer stelde u daarvan nooit op de hoogte. Uw broer baatte in Caicedonia zijn eigen slagerij uit, had zijn eigen vee en bewerkte ook bananenvelden. Men dwong uw broer tot het betalen van geldsommen en men maande hem aan om uit het dorp te vertrekken, maar dat weigerde hij. Er werd een politieonderzoek opgestart, en één van de daders zou op dit moment vastzitten in de gevangenis. Na de begrafenis, waarbij u niet aanwezig kon zijn, ving u via kennissen geruchten op dat de situatie voor u gevaarlijk was geworden.

In 2012 registreerde u uzelf en uw familie bij de Colombiaanse overheid als slachtoffer van het gewapend conflict. Naar aanleiding van de moord op uw vader ontving u een statuut als slachtoffer van bendegegeweld, waarna u aanspraak kon maken op overheidssteun. U en uw broer Julian Arroyave Giraldo ontvingen een beperkte financiële uitkering van de regering, maar jullie deden nooit beroep op verdere overheidssteun.

Later in 2012 vertrok u een tweede keer naar de Verenigde Staten. Uw huidige partner en jongste dochter bleven achter in Colombia. U reisde opnieuw met een toeristenvisum en kwam legaal het land binnen. U vestigde zich eerst in Virginia, later woonde u ook een tijd in North Carolina. U werkte gedurende uw verblijf in de Verenigde Staten in restaurants zonder werkvergunning. U keerde terug

naar Colombia in 2016 omdat u uw gezin niet langer wilde missen en u vestigde zich opnieuw in Armenia.

Op 10 mei 2019 verliet u Colombia en reisde u met het vliegtuig via Parijs naar België. Vervolgens deed u op 21 mei 2019 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer vreest u te zullen worden gedood door dezelfde personen die ook uw broer vermoordden. Ter ondersteuning van uw verzoek heeft u de volgende documenten neergelegd: uw paspoort, uw identiteitskaart, een kopie van uw rijbewijs, de overlijdensakte van uw vader, de overlijdensakte van uw moeder, uw statuut in het Colombiaanse slachtofferregister, een politierapport met daarin een vermelding van de moord op uw broer Julio Cesar Arroyave Giraldo, een document van uw wettelijk samenwonen, uw inschrijving en die van uw partner in het bevolkingsregister en de geboorteakte van uw jongste dochter Mariana Arroyave Flores.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Het CGVS is daarbij van oordeel dat u niet kan aantonen dat u, zoals uw vader in 1987 en uw broer in 2011, het gevaar loopt om in Colombia te worden gedood. Om te beginnen werden zowel uw vader als uw broer gedood vanuit een duidelijk motief. In de jaren tachtig was uw vader, en bij uitbreiding uw familie, in het bezit van eigendom en land in Caicedonia. Op dat land baatte hij een koffieplantage uit. Deze koffiekwakerij draaide goed en jullie hadden een goed leven, wat de aandacht trok van de guerrilla- en paramilitaire bewegingen. Het was omwille van het feit dat uw vader zijn eigen gronden had, eigenaar was van een rendabele zaak en daardoor een economisch stabiel leven leidde, dat men begon met hem af te persen en te bedreigen (CGVS, p. 16). Toen hij na verloop van tijd weigerde om verder La Vacuna (geldsom) te betalen, werd hij vermoord. Ook uw broer, Julio Cesar Arroyave Giraldo, was in 2011 actief op zijn eigen gronden in Caicedonia, waar hij bezig was met het kweken van bananen, alsook zijn eigen vee hield en een slagerij uitbaatte. Uw broer verdiende hiermee goed zijn geld en werd omwille van deze en de hierboven genoemde redenen afgeperst en vervolgens gedood toen hij weigerde te betalen (CGVS, p. 17, p. 19). Het CGVS betwist geenszins dat uw vader en broer het slachtoffer werden van afpersingspraktijken, maar er is geen enkele reden om aan te nemen dat wat u betreft dergelijke motieven zouden meespelen. U bent op dit ogenblik niet in het bezit, en in het recente verleden ook nooit in het bezit geweest, van eigen gronden waarop u aan landbouw of veeteelt deed. Het lijkt dus onwaarschijnlijk dat u het risico zou lopen om afgeperst en eventueel gedood te worden door de moordenaars van uw vader en uw broer.

Er dient immers te worden beklemtoond dat u bij terugkeer vreest om gedood te worden door dezelfde personen die uw broer negen jaar geleden doodden, maar het zouden volgens u eveneens de mensen die uw vader al die jaren geleden hebben afgeperst, kunnen zijn (CGVS p. 19). Indien het om dezelfde personen zou gaan, dan zouden zij, zoals hierboven reeds uiteengezet, geen enkele reden hebben om ook u lastig te vallen. U geeft bovendien expliciet aan dat u nooit eerder persoonlijk benaderd of bedreigd bent geweest door deze personen (CGVS, p. 16-17). U heeft nooit rechtstreeks te maken gekregen met laster of bedreigingen, u vernam enkel via geruchten in het dorp dat de situatie voor u onveilig was (CGVS, p. 16-17). Deze geruchten werden echter nooit geconcretiseerd. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u ten tijde van de problemen van uw broer niet op de hoogte was van zijn situatie (CGVS, p. 17). U kwam pas na zijn dood te weten dat hij het slachtoffer was geweest van afpersingspraktijken. Overigens merkt het CGVS op dat u ten tijde van de moord op uw broer, Julio Cesar Arroyave Giraldo, al geruime tijd niet meer in Caicedonia woonde waardoor niet kan ingezien

worden waarom u onder de aandacht van de bende zou komen. De bende opereerde klaarblijkelijk vooral ook lokaal, uit uw verklaringen blijkt immers dat ze uw broer voor zijn dood vroegen het dorp te verlaten, hetgeen hij niet deed (CGVS, p.16) . Op dat ogenblik woonde u in de stad Armenia, niet ver van Caicedonia (CGVS, p.17 + zie informatie die toegevoegd werd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Indien men u werkelijk specifiek geviseerd zou hebben, dan hadden deze personen u zonder enige twijfel ook in Armenia, een uurtje met de auto daarvandaan, kunnen terugvinden. Uit het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u verklaarde dat u de moord op uw broer nooit durfde aangeven omdat u bang was voor represailles (CGVS, p. 17). Hieruit blijkt eveneens dat de moordenaars niet meteen een motief zouden hebben om ook u van het leven te beroven, u heeft hen immers nooit iets in de weg gelegd . Dit alles laat het CGVS toe te concluderen dat desbetreffende personen u wezenlijk niet in het vizier hebben en het op dit ogenblik evenmin op u gemunt hebben.

Daarnaast is het merkwaardig dat u niet kan zeggen door wie u juist vervolgd zou worden. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft u het aldoor over gewapende groeperingen, guerrilla- of paramilitaire organisaties of een groep van delinquenten (CGVS, p. 10, p. 15-17). U blijft echter bijzonder vaag en u kan geen duidelijkheid verschaffen over de precieze identiteit van diegenen die u zou vrezen. Redelijkerwijs kan echter worden verwacht dat indien men vreest voor het eigen leven, men minstens pogingen zou ondernemen om te achterhalen voor wie of voor welke groeperingen men juist zou moeten opletten.

Verder dient te worden opgemerkt dat de feiten die u aanhaalt reeds geruime tijd geleden plaatsvonden en u pas een eerste verzoek om internationale bescherming indiende in 2019, ruim dertig jaar na de moord op uw vader en bijna tien jaar na de moord op uw broer. Het feit dat u in de tussentijd een relatief normaal leven kon leiden, ondermijnt de actualiteit van uw vrees. Bovendien reisde u tot tweemaal toe voor langere periode naar de Verenigde Staten zonder daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat u aangeeft dat de procedures in de Verenigde Staten erg ingewikkeld zijn en u daarenboven geen geld wilde uitgeven aan een advocaat (CGVS, p. 6), biedt hiervoor geen afdoende verklaring. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn eigen leven in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat die alles in het werk stelt om na aankomst in het buitenland asiel aan te vragen en er bescherming proberen te verkrijgen. U keerde bovendien tweemaal uit eigen beweging terug naar Colombia (zowel in 2003 als in 2016), nota bene naar dezelfde ruime omgeving waar u vervolging stelt te vrezen. Dit getuigt niet van een houding die is ingegeven door een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. U geeft eveneens aan dat u, nadat u in 2016 een tweede keer uit de Verenigde Staten terugkeerde, in Armenia een normaal leven kon leiden en dat u in de periode tot uw vertrek naar België geen geruchten meer heeft opgevangen over eventuele bedreigingen (CGVS, p 18). Daarenboven geeft u aan dat uw huidige partner en uw jongste dochter op dit ogenblik op geen enkele manier problemen ondervinden buiten het feit dat u niet bij hen bent. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat uit uw verklaringen nergens blijkt dat uw andere broer, Julian Arroyave Giraldo, die nog steeds in Colombia verblijft, geviseerd werd (CGVS, p.11). Indien er, zoals u aangaf (CGVS, p. 17) een werkelijk risico was op vergelding, dan had deze groep delinquenten hem makkelijk kunnen treffen toen hij aanwezig was op de begrafenis van uw broer, Julio Cesar Arroyave Giraldo. Een dergelijke bijeenkomst biedt immers de gelegenheid om ook de rest van de familie aan te pakken zo dat hun bedoeling zou geweest zijn, in casu quod non. Het CGVS kan genoegzaam concluderen dat de afpersingsproblemen die uw broer, Julio Cesar Arroyave Giraldo, ondervond, op geen enkele manier ernstige problemen veroorzaakte voor de andere leden van uw familie. Bijgevolg is er geen reden om aan te nemen dat dit voor u persoonlijk wel het geval zou zijn. Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Uw identiteit noch het gegeven dat uw vader en broer werden gedood wordt immers betwist, dat u ooit een statuut werd toegekend omdat uw vader gedood werd in 1987 en op basis waarvan u steun kon trekken, wordt evenmin betwist. De gegevens van uw moeder, partner en dochter zijn evenmin relevant voor de beoordeling van uw vrees.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

U haalt tevens de instabiele situatie in uw land van herkomst aan. Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar. Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie.

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, c), 48/5, 48/7, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, schending van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel, de motiveringsplicht, artikel 4 van Richtlijn 2004/83.

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Verzoeker vraagt in hoofddoel om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

De verwerende partij maakt op 27 oktober 2020 een aanvullende nota over.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij bij terugkeer naar Colombia vreest gedood te zullen worden door dezelfde personen die zijn broer in 2011 en zijn vader in 1987 vermoordden. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker, in tegenstelling tot zijn vader en zijn broer, geen duidelijk motief kan aanbrengen waarom hij zou worden vermoord, (ii) verzoeker nooit rechtstreeks te maken kreeg met laster of bedreigingen, (iii) verzoeker niet kan zeggen door wie hij juist vervolgd wordt, de feiten die verzoeker aanhaalt reeds geruime tijd geleden plaatsvonden en (iv) verzoeker tot tweemaal toe voor een langere periode naar de Verenigde Staten reisde zonder daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

2.3.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing kan immers geen geloof worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij zoals zijn vader in 1987 en zijn broer in 2011, het gevaar loopt om in Colombia gedood te worden.

2.3.2.3. Waar verzoeker in de eerste plaats aanvoert dat de commissaris-generaal geen rekening hield met de bepaling van artikel 4.3. van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze normen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat deze bepalingen, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, niet langer over directe werking beschikken.

2.3.2.4. Verzoeker betoogt voorts dat hij geen verzoek om internationale bescherming in de Verenigde Staten kon indienen om meerdere redenen, met name dat de procedure er moeilijk is en zeer veel kost, geld dat hij op dat moment niet had. Zijn terugreis na zijn tweede bezoek aan de Verenigde Staten was niet omwille van het feit dat hij veilig zou zijn in Colombia maar omdat hij zijn partner en dochter heel erg miste en zij geen visum konden krijgen.

Verzoeker beperkt zich te dezen evenwel tot het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen hetgeen niet volstaat om de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze te weerleggen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient en zich zo grondig mogelijk informeert over de te ondernemen stappen in het kader van een asielaanvraag. Dat de procedure ingewikkeld en duur was is geen afdoende verklaring, verzoeker beperkt zich bovendien tot loutere niet-gestaafde beweringen. Het feit dat verzoeker tot tweemaal toe terugkeerde naar de regio in Colombia waar hij voorhoudt vervolging te vrezen relativeert op ernstige wijze zijn beweerde vrees voor vervolging. Het argument dat hij zijn partner en dochter heel erg miste is geen afdoende verschoninggrond voor zijn handelen.

2.3.2.5. Verzoeker betwist dat het bezit van eigen gronden het enige criterium is waarmee moet worden rekening gehouden. De afpersingen gebeuren ook met mensen die een stabiel economische situatie hebben, verzoeker heeft aldus een eigen winkel en is ook zelf bedreigd geweest. Het feit dat de bedreigingen direct of indirect worden geuit is irrelevant.

Dat verzoeker een eigen winkel heeft doet niets af aan de vaststelling dat verzoeker in tegenstelling tot zijn vader en broer, niet in bezit is en/of in het verleden was van eigen gronden waar hij aan landbouw en veeteelt deed. Hoe dan ook blijft verzoeker bijzonder vaag over de precieze identiteit van de personen die hij zou vrezen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker het voortdurend heeft over gewapende groeperingen, guerrilla-of paramilitaire organisaties of een groep van delinquenten. De bestreden beslissing stelt dienaangaande dan ook terecht dat indien men vreest voor het eigen leven redelijkerwijze kan worden verwacht dat men minstens pogingen zou ondernemen om te achterhalen voor wie of voor welke groeperingen men zou moeten opletten. Verzoeker verklaarde bovendien dat hij, nadat hij in 2016 een tweede keer uit de Verenigde Staten terugkeerde, in Armenia een normaal leven kon leiden en dat hij in de periode tot zijn vertrek naar België geen geruchten meer heeft opgevangen over eventuele bedreigingen (notities persoonlijk onderhoud, 18). Ook zouden zijn huidige partner en jongste dochter momenteel geen problemen ondervinden nu verzoeker niet bij hen is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt dienaangaande vast: *“U haalt tevens de instabiele situatie in uw land van herkomst aan. Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.*

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf,

blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuen vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker betoogt vooreerst dat de informatie die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd aangehaald niet actueel is aangezien de bestreden beslissing slechts rekening houdt met het aantal incidenten tot 23 september 2019.

Uit een actualisatie van de situatie bijgebracht in de aanvullende nota van de verwerende partij van 27 oktober 2020 blijkt het volgende: *“Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte d Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.”* Verzoeker blijft in gebreke informatie bij te brengen die hierop een ander licht kan doen schijnen. Verzoekers betoog dat de coronapandemie het vredesproces in gevaar zou kunnen brengen en meer geweld doen ontstaan is louter hypothetisch. In de mate verzoeker nog zou menen dat hij niet kan terugkeren naar Colombia omwille van de corona-epidemie dient te worden opgemerkt dat de corona-crisis onmogelijk aanleiding kan geven tot internationale bescherming aangezien de bedreiging niet uitgaat van de actoren, bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (zie HvJ 18 december 2014, nr.C-542/13, Mohamed M'Bodj t. Belgische Staat, §§ 35 en 36).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat het betoog van verzoeker niet dienstig is om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER